

Hồi 19

Mạnh Yếu Chênh Lệnh Thực Xa Bò Non Mà Chọc Cọp Già Mới Ghê

Qua cái té ấy đã làm cho vị Đường chủ nọ trở nên hết sức thảm nã, mất hẳn vẻ lẫm liệt oai phong như lúc hấn ta vừa bước ra khi nấy, làm cho ai nhìn đến cũng không khỏi bắt tức cười.

Bởi thế, Đàm Nguyệt Hoa bất giác nhếch môi cười nói:

- Ca ca, anh có xuống tay thì cũng phải nhẹ nhẹ, vì người ta có Tổ sư ở đây, nào phải là chuyện chơi đâu?

Chàng thiếu niên cũng tươi cười nói:

- Nào ai có ngờ, vừa rồi xem hấn tỏ ra oai vệ đến thế, song kỳ thực lại quá tẻ như thế này?

Hai anh em của Đàm Nguyệt Hoa, kể nói người trả lời, hoàn toàn chẳng xem nhân vật của phái Hoa Sơn vào đâu cả!

Nhân vật trong phái Hoa Sơn những năm gần đây đều có thái độ tự cao tự đại, hống hách xem thường những nhân vật võ lâm, nên ai ai cũng hết sức chán ghét. Do đó, bây giờ họ chịu nhục trước mặt mọi người, khiến số nhân vật võ lâm hiện diện, đều không khỏi cảm thấy khoái trá trong lòng!

Tuy nhiên, một mặt khác, ai nấy cũng không tránh khỏi lo sợ cho sự an nguy của hai anh em Đàm Nguyệt Hoa. Vì Liệt Hỏa Tổ Sư của phái Hoa Sơn, nào phải là một nhân vật tầm thường. Xem ra chắc chắn hai anh em của Đàm Nguyệt Hoa tất phải bị thiệt thòi trước lão ta. Vì đứng trước tình trạng này, thử hỏi lão ta làm sao chịu ngồi yên mà nhìn?

Hơn nữa, trình độ võ công của Liệt Hỏa Tổ Sư, như ai nấy được biết thực chẳng phải là người dễ chi đối phó.

Bích Ngọc Sinh ngay từ lúc đầu, đã có thiện cảm với anh em của Đàm Nguyệt Hoa. Vì ông ta thấy hai người tương đối có tài năng, nên rất cảm thương, bèn vội vàng lên tiếng nói:

- Bọn các người hãy đến ngồi chung với chúng ta đây chơi, chờ chốc nữa sẽ xem nhiều trò vui mắt, được không?

Đàm Nguyệt Hoa liền quay về phía Bích Ngọc Sinh cúi người thi lễ, nói:

- Vãn bối xin đa tạ lòng thương mến của tiền bối!

Qua câu nói đó đã chứng tỏ nàng đã từ khước lòng tốt muốn che chở của Bích Ngọc Sinh một cách có lễ độ.

Thiệt Thu Tiêu Thông đang ngồi bên cạnh, lên tiếng nói:

- Con bé kia, bọn các người lại dám vuốt râu hùm chơi hay sao?

Anh em của Đàm Nguyệt Hoa nghe thế thì chỉ mỉm cười, không trả lời sao cả.

Giữa lúc đôi bên còn đang nói chuyện, thì trong nhóm người của phái Hoa Sơn, bất thần có ba vị Đường chủ đưa chân dõng dạc bước ra.

Lúc bấy giờ, người đàn ông vừa bị xô té trên mặt đất, sắc mặt đang đỏ gay vì xấu hổ, lom còm đứng thẳng người trở lên.

Cùng một lúc đó, ba vị Đường chủ kia cũng đã lướt tới nhanh như gió hốt, và chỉ trong chớp mắt sau, là họ đã đứng sững trước mặt anh em Đàm Nguyệt Hoa rồi. Bọn chúng cất giọng lạnh lùng, nhìn thẳng vào Đàm Nguyệt Hoa cười sâu hiểm nói:

- Hành động của cô nương cũng đáng kể lắm chứ? Một tháng trước đây, có mấy vị Đường chủ của chúng tôi bị thương vong tại miền Triết Đông, vậy chẳng hay có phải do cô nương gây ra không? Chúng tôi mong nghe sự giải bày rõ ràng của cô nương!

Đàm Nguyệt Hoa vốn đã biết ngay từ lúc đầu, là phái Hoa Sơn sẽ tìm đến gây sự với mình, chính vì chuyện nàng đã ra tay đánh đuổi mấy tên Đường chủ phái Hoa Sơn tại một cánh rừng rậm, để đáp lại cái ơn cứu mạng của vợ chồng Lữ Đằng Không mà ra.

Tuy nhiên nàng giả vờ như không biết chi về việc đó, tươi cười nói:

- Thật ra tôi hoàn toàn không biết được ý ông muốn nói chi? Cái chi gọi là Đường chủ? Trước đây một tháng ở tại Triết Đông tôi thật ra có đánh nhau với mấy người vì bọn chúng đang cùng bàn bạc với nhau định cướp hàng của người ta áp tải. Do đó, tôi đã cho chúng là một bọn người hèn mạt trong phe hắc đạo, nhưng chẳng ngờ đấy lại là đồng đạo của các vị hay sao?

Câu nói của Đàm Nguyệt Hoa hết sức sắc bén, vì trong cái khinh miệt, lại còn thẳng thắn chửi vào mặt của ba vị Đường chủ đó. Bởi thế, sắc mặt của đối phương tức giận đến tái xanh, luống cuống không biết trả lời thế nào cả!

Chờ cho Đàm Nguyệt Hoa nói dứt lời, ba người ấy mới đồng thanh hừ lên một tiếng, đáp:

- Nếu đúng là cô rồi thì Tổ sư sẽ xử trị, vậy cô hãy theo chúng tôi đến gặp ngài!

Đàm Nguyệt Hoa cười nói:

- Vừa rồi ông kia đã té đánh phịch xuống đất, khiến bàn tọa bị đau điếng, vậy chẳng hay các ông cũng định ném thử cho biết cái mùi vị ấy sao?

Một gã đàn ông trong số ba người ấy quát to lên rằng:

- Còn nói lải nhải chi với nó thế?

Tức thì, hai người đàn ông đứng bên cạnh, liền đồng thanh quát to lên một lượt, rồi kẻ bên phải, người bên trái, và bất thần lao thoát về phía Đàm Nguyệt Hoa!

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế, bèn vung mạnh hai cánh tay lên, và nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau một bước. Bởi thế, hai sợi lòi tói sắt trong tay của nàng, liền bay lên như hai con rồng mun, cuốn gió nghe ào ào!

Đàm Nguyệt Hoa trước đây vốn đã gây sự đánh nhau với một số nhân vật giữ chức vụ Đường chủ trong phái Hoa Sơn mấy lần, nên nàng có cảm giác là số người ấy, chỉ hữu danh vô thực mà thôi. Vì những vị Đường chủ trong một môn phái, phải là những nhân vật được xếp vào hàng đệ nhất cao thủ của môn phái ấy, thế mà họ đã bị bại dưới tay nàng một cách quá dễ dàng.

Nhưng kỳ thực nàng nào có biết tên tuổi của phái Hoa Sơn đang vang lừng trong võ lâm, chẳng phải là tên tuổi rỗng tuếch và ngẫu nhiên có được!

Chớ nói chi vị Chương môn phái này là Liệt Hỏa Tổ Sư, mà chỉ nói trong số mười hai vị Đường chủ của họ, thật sự cũng có ba bốn người võ công cao cường tuyệt đỉnh. Ví như hai gã đàn ông vừa nhắm Đàm Nguyệt Hoa lao tới ấy, chính là hai người gốc Tây Vực, ngay từ nhỏ đã gặp nhiều dịp may mắn, nên tài nghệ hết sức cao, sau đó họ lại tìm đến Liệt Hỏa Tổ Sư để làm môn hạ, nên lại có dịp rèn luyện thêm võ công đến mức tinh thâm. Hơn nữa, đối với ba môn võ công bí truyền của phái Hoa Sơn, họ cũng có khá nhiều tâm đắc, nên chẳng dễ chi đối phó.

Bởi thế, khi hai hấn ta trong thấy Đàm Nguyệt Hoa lại xử dụng hai sợi lòi tói sắt như khi nấy để tấn công về phía mình, liền đồng thanh cất tiếng cười to ha hả, và nhanh như chớp, thân người họ liền lùi ra phía sau để tránh!

Nhưng cái lùi ấy của họ lại hết sức quái dị, vì đôi chân của họ hoàn toàn không di động, thân người vẫn đứng yên một chỗ!

Thế nhưng lồng ngực họ thì đã tự nhiên hót vô đến mấy thước mộc. Đấy đúng là Súc Cốt Công, tức một môn võ học bí truyền rất quái dị của phái Hoa Sơn!

Do đó, hai sợi lòi tói sắt trong tay của Đàm Nguyệt Hoa, vốn đang nhằm quét thẳng về phía lồng ngực của hai đối phương, nhưng vì lồng ngực của họ đã hót vào phía trong, nên hai sợi lòi tói sắt ấy chỉ cuốn gió ào ào, lướt mạnh qua trước ngực của họ mà thôi, hoàn toàn không gây thiệt hại chi được cho họ cả.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế thì không khỏi hết sức kinh hoàng, đoán biết hai nhân vật này chẳng phải dễ chi đối phó.

Nhưng lúc bấy giờ thì nàng đã chậm đi một bước, vì đã bị đối phương cướp mất phần chủ động. Tiếp đó, hai gã đàn ông trước mặt, đã nhanh như chớp thò hai tay ra, giương thẳng năm ngón như năm cái móc sắt, nhắm chụp lấy hai sợi lòi tói trong tay của Đàm Nguyệt Hoa. Nàng liền cảm thấy có hai luồng sức mạnh kéo lấy thân người mình lướt tới, nên trong lòng hết sức kinh hãi, kêu to lên rằng:

- Ca ca!

Chàng thiếu niên trông thấy thế, hồi hả thò một cánh tay ra, nhắm ngay Đái Mạch huyết của người đàn ông đứng ở phía trái Đàm Nguyệt Hoa, điểm tới nhanh như gió!

Nhưng cùng một lúc đó, một vị Đường chủ khác đang đứng bên cạnh, đã kịp thời tuốt lấy thanh mã tấu giắt trên vai xuống nghe một tiếng rêng, rồi nhanh nhẹn vung lên công ra mảnh liệt, với thế võ Tà Phong Thê Vũ nhắm ngay bả vai chàng thiếu niên chém xuống!

Chính vì vậy, nên chàng thiếu niên bất đắc dĩ, phải lách người để tránh, và do đó thế chỉ của chàng đã điểm hụt vào khoảng không.

Cùng lúc ấy, mọi người đã nghe hai vị Đường chủ vừa chụp lấy được hai sợi lòi tói trên tay của Đàm Nguyệt Hoa, đã to tiếng quát:

- Một! Hai! Ba!

Tức thì họ đồng loạt vung mạnh hai cánh tay ra, khiến cả thân người của Đàm Nguyệt Hoa bị hất bổng lên khoảng không. Và ngay lúc ấy, hai vị Đường chủ đó liền buông lỏng năm

ngón tay ra, khiến Đàm Nguyệt Hoa tiếp tục bị hất bay thẳng về phía căn trại da bò, nơi có Liệt Hỏa Tố Sư đang xếp bằng ngồi yên trên đất!

Thiết Đạc Thượng Nhân từ nãy giờ đứng yên bên cạnh, đưa mắt theo dõi cuộc giao tranh giữa hai anh em Đàm Nguyệt Hoa với số nhân vật phái Hoa Sơn, trong lòng vốn đã hết sức căm tức, nóng nảy muốn nhảy vào can thiệp ngay. Bởi thế đến khi ông ta trông thấy Đàm Nguyệt Hoa bị hai vị Đường chủ của phái Hoa Sơn vung tay ném bổng lên khoảng không, thì liền quát to một tiếng, chẳng khác chi tiếng sấm nổ giữa nền trời xanh rờn:

- Con bé kia, người chớ nên sợ!

Tài nghệ của Đàm Nguyệt Hoa vốn rất cao cường, nên mặc dù bị hai vị Đường chủ của phái Hoa Sơn, vung tay ném thẳng nàng lên khoảng không, với sức mạnh vô cùng mãnh liệt, nên khi thân người nàng vừa lướt đi xa độ một trượng, thì nàng đã kịp vận dụng công lực trong người chống lại với sức ném ra của đối phương làm cho tốc độ được giảm đi quá nửa, và thân người nàng cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều!

Bởi thế, khi nghe tiếng kêu to của Thiết Đạc Thượng Nhân, thì trong lòng Đàm Nguyệt Hoa bỗng vui mừng, tin tưởng hơn ở khả năng mình!

Liền đó, mọi người đã trông thấy Thiết Đạc Thượng Nhân đưa chân tràn nhanh tới trước, rồi vung tay quét chiếc chuông bằng sắt lên, gây thành một ngọn kinh phong, cuốn thẳng về phía Đàm Nguyệt Hoa.

Do đó, Đàm Nguyệt Hoa liền vận dụng chân khí trong người, buông đôi chân sa thẳng trở xuống...

Nếu Đàm Nguyệt Hoa có thể từ trên cao buông người sa xuống như vậy, thì chắc chắn sẽ chụp được chiếc chuông sắt trong tay của Thiết Đạc Thượng Nhân, hầu giữ thân người lại, không để lướt về phía trước nữa.

Nói một cách khác, tuy Đàm Nguyệt Hoa bị hai vị Đường chủ ấy vung tay ném thẳng đi về phía trước, nhưng giữa chừng đã được công lực cao cường tuyệt đỉnh của Thiết Đạc Thượng Nhân chặn trở lại.

Song, nào ngờ khi Đàm Nguyệt Hoa vừa vung sợi lòi tói sắt trong tay quét tới, và sắp sửa quần được chiếc chuông sắt của Thiết Đạc Thượng Nhân, thì bất thần ai nấy lại nghe có một tiếng quát to như sấm nổ. Đồng thời lại thấy một bóng người hết sức cao lớn, đã lác vai tràn thẳng tới trước mặt của Thiết Đạc Thượng Nhân, vung đơn chưởng khổng lồ công tới nhanh như gió!

Thì ra bóng người ấy không ai khác hơn chính là người đã xuất hiện trên đỉnh núi này trước tiên của phái Hoa Sơn, tức Chuông Hỏa Sứ Giả.

Lúc ấy vì Thiết Đạc Thượng Nhân đang vung chiếc chuông lên khoảng không, nên trước ngực hoàn toàn sơ hở, không có vật chi để che chở cả.

Hơn nữa, thế chuông của Chuông Hỏa Sứ Giả lại đang nhắm đánh thẳng vào chỗ sơ hở ấy của Thiết Đạc Thượng Nhân, và Thiết Đạc Thượng Nhân cũng đã trông thấy rõ thế chuông ấy đánh trúng thẳng vào người thì dù cho người ấy có là người bằng đá xanh đi nữa cũng e rằng bị đánh vỡ ra làm đôi!

Giữa con cấp bách, Thiết Đạc Thượng Nhân tuy chưa thể nhận rõ đối phương đang tràn tới tấn công vào mình ấy chính là ai, nhưng ông ta là một con người đã dẫn bước giang hồ lâu năm, kinh nghiệm phong phú, nên chỉ thoáng nhìn qua, là đã nhận ngay luồng chuông phong ấy chính là một luồng chuông phong cứng rắn và mãnh liệt, tức một thứ huyền môn ngoại công. Hơn nữa, kẻ sử dụng thứ võ công đó, lại là một người có trình độ điều luyện hết sức cao cường.

Bởi thế ông liền nghĩ ngay là kẻ đang ra tay tấn công mình chẵn chẵn là Chuông Hỏa Sứ Giả trong phái Hoa Sơn chứ chẳng còn ai khác hơn.

Chính vì vậy nên Thiết Đạc Thượng Nhân đã lâm vào tình trạng phải lo tự bảo vệ, không còn thừa sức cứu nguy cho kẻ khác được nữa!

Nhưng cá tính của ông là một người rất tốt, một khi đã quyết định cứu nguy cho ai, thì luôn luôn phải thực hiện cho kỳ được. Vì nếu không làm được việc đó, thì lương tâm của ông cảm thấy vô cùng xấu hổ. Bởi thế, ông ta một mặt nhanh nhẹn hạ thấp chiếc chuông sắt trở xuống, để che chở lồng ngực, một mặt khác lại lẹ làng vung chuông phong cuốn thẳng lên phía trên.

Ý định của Thiết Đạc Thượng Nhân là muốn nhờ vào luồng chuông phong mãnh liệt đó, đỡ thân người của Đàm Nguyệt Hoa bay cao trở lên non một trượng nữa.

Vì vừa rồi ông ta đã trông thấy Đàm Nguyệt Hoa vận dụng chân lực trong người, đối kháng lại với luồng sức mạnh của đối phương đang hất nàng bay đi, và đã khiến cho luồng sức mạnh ấy bị tiêu tán quá nửa. Do đó, bây giờ nếu nàng bị hất bay trở lên cao hơn thì chắc hẳn nàng có thể sử dụng được một thế khinh công cao tuyệt của mình, để lướt xéo tránh ra xa, không rớt xuống trước mặt Liệt Hỏa Tổ Sư đúng theo như ý định của đối phương.

Hơn nữa nếu Đàm Nguyệt Hoa không rơi đúng trước mặt Liệt Hỏa Tổ Sư, thì chắc chắn Liệt Hỏa Tổ Sư sẽ vì thận trọng trước địa vị của mình trong võ lâm không khi nào lại đi gây sự với Đàm Nguyệt Hoa bao giờ, mặc dù trong lòng lão ta đang hết sức căm tức nàng.

Ý nghĩ ấy của Thiết Đạc Thượng Nhân quả không sai tí nào cả. Nếu mọi việc đều diễn biến đúng theo như ý của ông ta, thì chắc chắn Đàm Nguyệt Hoa sẽ không khi nào bị rơi đến trước mặt Liệt Hỏa Tổ Sư cả.

Nhưng một việc mà Thiết Đạc Thượng Nhân không làm sao tưởng tượng đến được, ấy chính là Huyền Môn Thần Chưởng của Chưởng Hỏa Sứ Giả trong phái Hoa Sơn, thực lợi hại tới mức không thể ngờ.

Vì thứ Huyền Môn Thần Chưởng ấy, chính là một tuyệt nghệ ngoài số ba tuyệt nghệ bí truyền của phái Hoa Sơn. Nó có một uy lực vô cùng đáng sợ.

Trong phái Hoa Sơn, các vị Chưởng môn đã được truyền ngôi vị từ đời này sang đời khác, và cứ mỗi một vị Chưởng môn mới lên nắm vai trò lãnh tụ của môn phái thì lại tìm một vật hữu hình trong trời đất, để làm vật tượng trưng cho mình. Ví như, vị Chưởng môn trước Liệt Hỏa Tổ Sư, đã lấy một cây cổ thụ để làm vật tượng trưng, và xưng danh hiệu là Cự Mộc Linh Quân, còn một vị Chưởng môn một đời trước nữa đã dùng nước để tiêu biểu cho mình, và hiệu xưng là Hắc Thủy Tán Nhân.

Chính vì đó, nên cứ mỗi một vị Chưởng môn, đều có một nhân vật chuyên lo cầm giữ món vật tiêu biểu cho vị Chưởng môn ấy. Và nhân vật đó có một địa vị thực cao trong môn phái, có thể nói là cao hơn cả mười hai vị Đường chủ nữa.

Đồng thời nhân vật nắm giữ món vật tượng trưng của vị Chưởng môn sẽ được truyền dạy Huyền Môn Thần Công, tức là một môn võ học bí truyền của phái Hoa Sơn. Do đó, thứ Huyền Môn Thần Chưởng ấy đến cả vị Chưởng môn của phái Hoa Sơn cũng không am hiểu, mà chỉ có người nắm giữ món vật tượng trưng cho mình là am hiểu mà thôi.

Vị Chưởng môn đương kim của phái Hoa Sơn, đã lấy lửa làm tín vật tiêu biểu cho mình, nên ông ta xưng là Liệt Hỏa Tổ Sư. Và người nắm giữ tín vật ấy xưng là Chưởng Hỏa Sứ Giả.

Chưởng Hỏa Sứ Giả của phái Hoa Sơn nguyên là một người có sức mạnh trời sinh, thêm vào đó, hấn ta lại khổ công rèn luyện võ công, lúc nào cũng cố gắng học tập huyền môn ngoại công và nhờ thế, hấn ta đã tiến tới một trình độ lục tầng trong môn võ học này.

Thứ huyền môn ngoại công ấy, nếu có thể rèn luyện được đến mười phần, thì sẽ trở thành một môn võ học cao thâm tuyệt đỉnh, mà người đời gọi là Bất Tử Thân Pháp.

Nhưng từ khi có huyền môn ngoại công xuất hiện đến giờ, chưa ai có thể tập luyện đến trình độ đó cả. Một người có thể trui rèn đến mức cao cường nhất, chỉ là học được độ sáu phần mười, tức lục tầng mà thôi. Nhưng cũng cần với trình độ đó thì chuông lục của họ cũng đã có thể đánh vỡ được đá núi rồi, chẳng phải là dễ chi đạt đến.

Gã Chuông Hỏa Sứ Giả ấy, vì trông thấy việc có thể hất được Đàm Nguyệt Hoa bay đến trước mặt Liệt Hỏa Tổ Sư hay không, chính vì việc có tương quan đến danh dự của phái Hoa Sơn, nên thế chuông của hắn vừa đánh ra, chính là một thứ chuông được vận dụng toàn bộ chân lực trong người.

Bởi thế, khi hắn ta vừa vung chuông quét tới, thì luồng chuông lực đã cuốn thẳng đến trước ngực của Thiết Đạc Thượng Nhân rồi. Và chỉ trong nháy mắt sau, ai nấy liền nghe một tiếng boong, ngân lên vang dội, gần như muốn xé rách màng tai mọi người!

Chiếc chuông sắt ấy theo lời đồn đãi trong võ lâm, chính là do vua Vũ hồi xưa kêu thợ đúc nên, khi đánh lên có thể lan truyền ra xa ngoài mười dặm. Song vì hiện giờ, cái dùi dùng để đánh nó đã mất đi, nên suốt những năm gần đây, nó chẳng hề được đánh kêu lên thành tiếng bao giờ.

Giờ đây, Huyền Môn Thần Chuông của Chuông Hỏa Sứ Giả trong phái Hoa Sơn vừa quét ra, đã gây nên một luồng chuông lực nặng hàng ngàn cân, và vì đã đánh trúng thẳng vào chiếc chuông sắt ấy, nên chẳng khác chi một cái dùi chuông nện mạnh vào thân nó, tất nhiên nó ngân to đến ai nấy đều phải kinh hoàng!

Cùng lúc ấy Thiết Đạc Thượng Nhân cảm thấy có một luồng sức mạnh hết sức mãnh liệt, sau khi giáng trúng vào chiếc chuông sắt trên tay mình, lại hất chiếc chuông ấy bay thẳng về phía lồng ngực của ông ta!

Bởi thế ông ta tự biết, nếu mình dùng sức mạnh để đỡ thẳng vào thế chuông của đối phương, thì chắc chắn mình sẽ không làm thế nào tránh được bị nội thương nặng nề, vì vậy ông ta hối hả nhún chân nhảy lùi về phía sau và cũng nhờ thế nhảy lùi ấy, nên đã phá vỡ được luồng sức mạnh vô biên của Huyền Môn Thần Chuông vừa công tới.

Nhưng có điều là giữa lúc quá cấp bách, nên Thiết Đạc Thượng Nhân đã quên mất trong khi mình dời chiếc chuông sắt xuống che chở lồng ngực thì cũng đã vung chuông trái quét thẳng lên trên, gây ra một luồng chuông phong nhằm mục đích hất Đàm Nguyệt Hoa bay cao lên thêm nữa. Do đó, khi ông ta nhảy lùi về phía sau, thì luồng chuông lực ấy không làm thế nào hất trúng được người của Đàm Nguyệt Hoa, theo như sự dự định của ông ta nữa.

Nhưng nếu luồng chưởng lực ấy không hất được Đàm Nguyệt Hoa bay lên cao thêm thì cũng chưa có chi là hại lắm, vì rất có thể Đàm Nguyệt Hoa sẽ xử dụng khinh công lướt tránh ra xa, không để bị rơi xuống trước mặt Liệt Hỏa Tổ Sư. Trái lại đằng này khi Thiết Đạc Thượng Nhân vừa nhảy lùi ra sau, thì luồng chưởng phong đã vô tình quét thẳng vào sát cạnh người của Đàm Nguyệt Hoa nghe một tiếng vút!

Trong lúc ấy, Đàm Nguyệt Hoa cũng đang dùng thế Bình Sa Lạc Nhạn định lướt xéo ra phía ngoài, thì bất thần lại bị luồng chưởng lực của Thiết Đạc Thượng Nhân quét tới, hất thân người nàng tiếp tục bay thẳng về phía Liệt Hỏa Tổ Sư!

Cùng lúc đó, gã Chưởng Hỏa Sứ Giả cũng đã kịp thời quay người lại, vung cả đôi chưởng lên, xô thẳng tới trước một lượt, khiến một luồng chưởng phong mạnh mẽ lại cuốn tới ào ào về phía Đàm Nguyệt Hoa...

Đàm Nguyệt Hoa vì thân người đang bay lơ lửng giữa khoảng không, nên không có chỗ lấy để đà, liền bị luồng chưởng phong của Chưởng Hỏa Sứ Giả quét trúng, bay thẳng luôn về phía trước và bay luôn xuống đất!

Kể từ lúc Đàm Nguyệt Hoa bị hai vị Đường chủ chụp được hai sợi lòi tói sắt trong tay, rồi lại vung mạnh cho cả người nàng bay bổng lên khoảng không, cho đến lúc nàng bị Chưởng Hỏa Sứ Giả xông tới quét bay về phía trước mặt của Liệt Hỏa Tổ Sư, chỉ là những việc xảy ra trong một cái chớp mắt. Do đó dù cho người anh trai của Đàm Nguyệt Hoa có muốn ra tay cứu nguy cho nàng, cũng không sao hành động kịp nữa.

Khi Đàm Nguyệt Hoa bắt từ trên cao vừa té phịch xuống trước mặt Liệt Hỏa Tổ Sư, thì nàng vốn có ý định sẽ nhào lộn thân người nhảy lui ra xa để tránh. Nhưng nào ngờ Liệt Hỏa Tổ Sư từ nãy đến giờ đang ngồi xếp bằng trên đất, đôi mắt nhắm nghiền, như chẳng hề trông thấy mọi việc xảy ra trước mắt, thời giờ đây lại bất thần mở to đôi mắt ra.

Đàm Nguyệt Hoa mặc dù đang nhún chân nhảy lùi ra xa, nhưng đôi mắt cũng vẫn ngó chòng chọc về Liệt Hỏa Tổ Sư để theo dõi mọi sự động tĩnh của đối phương.

Chính vì thế nên khi đôi mắt Liệt Hỏa Tổ Sư vừa mở to lên, thì đã chạm thẳng vào hai tia mắt của Đàm Nguyệt Hoa...

Do đó, Đàm Nguyệt Hoa đã bất ngờ nhìn thấy hai tia mắt của Liệt Hỏa Tổ Sư có hai luồng ánh sáng hết sức lạ lùng, cơ hồ làm cho nàng phải hoa cả mắt. Chính vì vậy nên nhất thời nàng đứng trơ người ra như một pho tượng, luống cuống chẳng biết nên hành động ra sao. Và cũng ngay lúc đấy, Liệt Hỏa Tổ Sư đã nhanh như điện chót, thò một tay dài ra chụp thẳng tới cổ tay của Đàm Nguyệt Hoa và siết cứng lấy.

Nên biết Đàm Nguyệt Hoa tuy tuổi hãy còn trẻ, nhưng đứng về võ học được phụ thân truyền dạy cho nên cũng có thể nói là cao cường, rất có hạng trong võ lâm. Do đó ở trong mọi trường hợp, nếu nàng đánh nhau với hàng cao thủ và thấy mình không thể đối địch nổi với kẻ thù, thì nàng vẫn có thể bỏ chạy một cách dễ dàng, tuyệt nhiên không khi nào bị đối phương bắt sống được. Thế mà giờ đây, chỉ qua một thế võ, là nàng lọt vào tay của Liệt Hỏa Tổ Sư, rồi thực đấy chính là một việc lạ lùng hiếm thấy.

Lẽ tất nhiên là võ công của Liệt Hỏa Tổ Sư cao cường hơn Đàm Nguyệt Hoa rất nhiều nhưng kỳ thực thì sở dĩ lão ta bắt sống được Đàm Nguyệt Hoa dễ dàng như đã thấy, là chính nhờ ở hai tia mắt sáng ngời một cách lạ lùng của lão ta.

Thì ra hai tia mắt sáng ngời ấy là một thứ võ công bí truyền, tức một trong võ công cao tuyệt của phái Hoa Sơn, rất khó luyện thành công được và có tên gọi là Huyền Thần Pháp.

Nếu Đàm Nguyệt Hoa là một con người tài nghệ kém cỏi thì khi Liệt Hỏa Tổ Sư sử dụng Huyền Thần Pháp tấn công, tất nàng đã té lăn quay ra đất bất tỉnh rồi. Song Đàm Nguyệt Hoa khi nhìn thấy hai tia mắt sáng ngời quái dị của đối phương thì chỉ giật mình kinh hãi mà thôi. Như vậy cũng đủ thấy võ công của Đàm Nguyệt Hoa cao cường chẳng phải tầm thường.

Sau khi Đàm Nguyệt Hoa bị Liệt Hỏa Tổ Sư siết cứng lấy cổ tay, thì nàng liền cảm thấy toàn thân đang bị ít nhiều tê dại. Song hiện tượng tê dại nhẹ nhàng ấy đã làm cho Đàm Nguyệt Hoa không khỏi cảm thấy hết sức bất ngờ.

Vì Mạch Môn huyết đạo rất hiếm yếu trên cơ thể con người hơn nữa, Liệt Hỏa Tổ Sư lại là người võ công cao cường tuyệt đỉnh, vậy nếu một khi lão ta siết cứng Mạch Môn huyết của nàng thì đáng lý cả thân người nàng phải cảm thấy đau đến tận xương tủy và không còn một tí sức mạnh nào nữa mới phải. Thế nhưng giờ đây nàng chỉ ít nhiều cảm thấy tê dại mà thôi, quả là một điều hết sức lạ lùng!

Nhưng Đàm Nguyệt Hoa chỉ kinh ngạc trong giây phút ngắn ngủi thì đã hiểu ra mọi lẽ ngay...

Vì trước đây trong khi nàng bị Kim Cô Lâu bắt sống thì đối phương đã trồng lên hai cổ tay nàng hai cái khoen sắt rất chắc chắn, rồi lại dùng hai sợi lòi tói thô kệch nối liền hai cái khoen sắt ấy để xích nàng vào một cột sắt thật kiên cố, giam giữ nàng tại đó.

Khi hai vợ chồng Lữ Đăng Không bất ngờ gặp được nàng thì họ đã dùng ngọn đao thép Miến Điện sắc bén, đồng thời dồn thêm thần công của bản thân họ vào thanh đao, chặt đứt sợi lòi tói để giải thoát nàng.

Sau đó vì nàng thấy hai sợi lòi tói lủng lảng trong tay mình, bỗng nhiên đã trở thành hai món binh khí vô cùng lợi hại đánh ra vô cùng biến ảo, khiến đối phương khó lường, nên nàng cũng lấy làm đặc ý. Và do đó, nàng giữ mãi hai đoạn lòi tói ấy lại, không nghĩ đến việc hủy bỏ nó đi.

Chính vì vậy nên hai cổ tay nàng vẫn còn hai khoen sắt rắn chắc, nên khi bị năm ngón tay của Liệt Hỏa Tổ Sư siết cứng thì hai cái khoen sắt ấy vô tình trở thành vật bảo vệ Mạch Môn huyết của nàng, và cũng chính vì vậy nên nàng mới chỉ cảm thấy ít nhiều tê dại trong châu thân mà thôi, chứ tuyệt nhiên không hề có dấu hiệu đau đớn khổ sở nào khác.

Riêng Liệt hỏa Tổ Sư, mặc dù giờ đây đã nắm cứng được cổ tay của Đàm Nguyệt Hoa, nhưng vì vừa rồi lão ta đã sử dụng Huyền Thần Pháp nên trong người chân lực bị tiêu hao khá nhiều. Do đó lão ta lại nhắm nghiền đôi mắt lại để để dưỡng thần, đồng thời cất tiếng quát to rằng:

- Chương Hỏa Sứ Giả đâu?

Năm tiếng ấy lão ta nói lên rất chậm rãi và gần mạnh từng tiếng một. Do đó, đã khiến số người hiện diện trên đỉnh núi, đều cảm thấy quả tim của mình bị một vật chi nặng nề giáng thẳng vào, làm cho ai ai cũng phải kinh hoàng thất sắc. Chỉ qua việc đó, cũng đủ thấy trình độ nội ngoại công của Liệt Hỏa Tổ Sư quả đã tiến đến mức cao cường tuyệt đỉnh khiến mọi người đều phải khiếp sợ.

Chương Hỏa Sứ Giả nghe Liệt Hỏa Tổ Sư quát gọi mình thì hồi hả lên tiếng đáp lời rằng:

- Thưa có môn hạ đây!

Dứt lời, hẳn ta liền quay người đưa chân đồng dục bước thẳng đến trước Liệt Hỏa Tổ Sư. Nhưng ngay lúc ấy người anh trai của Đàm Nguyệt Hoa cũng vừa vung chưởng đánh lui một vị Đường chủ đang giao tranh với mình, và liền nhanh nhẹn khẽ lắc đôi vai lướt tới. Do đó chàng đã lướt đến trước mặt Liệt Hỏa Tổ Sư trước hơn Chương Hỏa Sứ Giả!

Thái độ của người thiếu niên ấy, trông hết sức ung dung trang nhã. Chàng thông thả to tiếng nói:

- Liệt Hỏa Tố Sư, xá muội cho dù có lỗi chi với ông đi nữa, mà nếu ông đích thân ra tay đối phó với nó như vậy, thì e rằng tránh không khỏi bị người đời chê cho!

Liệt Hỏa Tố Sư chỉ cất tiếng hừ lên một lượt, song không đáp chi cả. Lão ta khề nghiêng chiếc đầu đáp:

- Hãy mau đem nó trói bên cạnh đây trước đã, chờ cho mọi việc xong xuôi rồi sẽ xử trí nó sau!

Chưởng Hỏa Sứ Giả nhanh nhẹn cúi mình nói:

- Xin vâng!

Tiếng nói chưa dứt, thì hần đã nhanh như chớp vung hai bàn tay lên, chụp thẳng về phía bả vai của Đàm Nguyệt Hoa!

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế, trong lòng không khỏi hết sức cuống quýt. Vì nàng biết rằng trên Tiên Nhân Phong ngày nay, chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc biến động kinh thiên động địa. Bởi thế nếu nàng không được tham dự, đã là một chuyện ức lăm rồi, thế mà lại còn bị người ta trói bỏ một xó, tất cả quần hùng đều được mục kích, vậy sau này nàng còn mặt mũi nào để gặp người chung quanh nữa?

Do đó, Đàm Nguyệt Hoa không chờ cho đôi bàn tay to như hai chiếc quạt lá kè của Chưởng Hỏa Sứ Giả chụp đến nơi, thì nàng đã vận dụng hết sức bình sinh giật mạnh cánh tay đang bị Liệt Hỏa Tố Sư giữ cứng trở về...

Nhưng khi nàng đã bị lọt vào tay Liệt Hỏa Tố Sư rồi thử hỏi đâu để gì tự giải thoát được?

Bởi thế, khi nàng vừa ra sức giật mạnh, thì cũng liền cảm thấy có luồng sức mạnh phi thường, từ cổ tay truyền vào khắp châu thân, khiến tứ chi đều mềm nhũn, mất cả chân lực đi!

Cùng một lúc đó, thì hai bàn tay rắn chắc như sắt thép của Chưởng Hỏa Sứ Giả, cũng đã chụp tới bả vai của Đàm Nguyệt Hoa. Do đó, hần ta đã bấu mạnh vào hai bên xương bả vai của nàng, rồi lại dùng hai ngón tay cái đè lên Kiên Tĩnh huyết tại nơi ấy nữa!

Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa liền bị Chưởng Hỏa Sứ Giả dùng huyền môn ngoại công chế ngự huyết đạo, trong người không còn sót lại một tí sức mạnh nào để phản kháng đối phương nữa. Chưởng Hỏa Sứ Giả liền xách bổng nàng lên, đưa chân bước đi ra xa ngay.

Nhưng đối phương vừa mới bước được năm sáu bước, thì Đàm Nguyệt Hoa đã kêu to lên rằng:

- Ca ca!

Đàm Nguyệt Hoa vốn có ý kêu cứu với người anh trai của mình, nhưng liền đó, nàng thấy chàng thiếu niên nháy mắt ra hiệu với nàng một lượt.

Đàm Nguyệt Hoa vốn biết người anh trai của mình văn võ song toàn, hành sự lúc nào cũng hết sức nhanh nhẹn kịp thời và hết sức chính chắn, nên khi thấy anh mình nháy mắt ra hiệu là nàng đã đoán biết được đang có một cách đối phó hay chi đó rồi. Do đó, nàng cố trấn tĩnh lại tâm thần, để mặc cho Chương Hỏa Sứ Giả xách bổng mang đi ra ngoài hai trượng.

Lúc bấy giờ, số người trong phái Hoa Sơn đã mang một sợi thừng to, đánh bằng gân bò đến, chuẩn bị trói Đàm Nguyệt Hoa vào một gốc tòng cổ thụ cạnh đấy.

Tự nãy đến giờ, chàng thiếu niên vẫn một mực đứng yên, không hành động chi cả. Kịp khi chàng trông thấy Đàm Nguyệt Hoa sắp bị đối phương trói vào gốc cây thì mới bất thần hét lên một tiếng dài, phi thân bay bổng lên khoảng không, rồi nhắm ngay bó đuốt đang cháy ngùn ngụt lướt tới nhanh như gió...!

Lúc bấy giờ, hai vị Đường chủ đang lo dây để trói Đàm Nguyệt Hoa, vì thế nên Chương Hỏa Sứ Giả cũng phải phụ kèm chặt Đàm Nguyệt Hoa lại sợ nàng thừa cơ chạy thoát đi.

Và chàng thiếu niên đã nắm lấy cơ hội đó lao thoát về phía bó đuốt của phái Hoa Sơn.

Nên biết bó đuốt ấy chính là một bó đuốt rất đặc biệt của môn phái này. Nó được dùng một thứ cây chôn vùi sâu dưới đáy Hoa Sơn trong nhiều năm, và đã trở thành than, tên gọi là Tế Âm Mộc để bó nên. Cứ mỗi bó đuốt như thế thì có thể đốt cháy được đến suốt một năm và đấy cũng chính là tín vật tượng trưng cho Liệt Hỏa Tổ Sư.

Bởi thế khi Chương Hỏa Sứ Giả nhận lãnh trách vụ của mình thì có tuyên thệ rất nghiêm khắc, là nếu khi người còn sống, thì tất phải giữ cho được bó đuốt ấy và chỉ có trong trường hợp người bị chết đi, thì bó đuốt ấy mới bị huỷ diệt mà thôi. Hơn nữa nếu bất thần bị đối phương cướp mất bó đuốt và mình có giật được trở về cũng vẫn phải bị trừng phạt rất nặng nề.

Sau khi hai bàn tay của Chương Hỏa Sứ Giả đã buông ra, thì Đàm Nguyệt Hoa liền được khôi phục lại tự do của mình. Do đó, nàng đã vung mạnh hai sợi lòi tới sắt trong tay, quét thẳng về phía trước nhanh như gió cuốn. Thế là qua hai tiếng phịch, phịch thục to, hai gã Đường chủ đang lo trói nàng, vì quá bất ngờ không tránh kịp, nên đã bị hai sợi lòi tới giáng trúng thẳng vào lưng, đồng thanh ụp lên một tiếng to rồi hộc ra hai vòi máu tươi đỏ ối!

Người anh trai của Đàm Nguyệt Hoa khi nhún chân lao thẳng về hướng bó đuốt đang cháy, chỉ là kế điệu hổ ly sơn mà thôi. Do đó khi chàng nhìn thấy Chương Hỏa Sứ Giả hối hả

buông Đàm Nguyệt Hoa ra, và lao nhanh đến nơi với ý định bảo vệ bó đuốc, thì chàng liền nhanh nhẹn thay đổi hướng tiến, lách mình lướt thành một cái vòng tròn to!

Do đó, khi Chưởng Hỏa Sứ Giả lướt đến sát bên cạnh bó đuốc cắm trên đất, thì chàng cũng đã tiến đến sát bên cạnh Đàm Nguyệt Hoa rồi.

Đồng thời, hai anh em liền tay nắm tay, nhanh nhẹn nhảy lui ra xa tức khắc.

Chưởng Hỏa Sứ Giả trông thấy thế thì không khỏi sửng sò, biết mình đã bị lừa mưu đối phương. Nhưng trong khi hấn ta định phi thân lao trở về phía hai anh em của Đàm Nguyệt Hoa một lần nữa, thì Trúc Lâm Thất Tiên đã ùn ùn tràn tới, bao vây hai anh em Đàm Nguyệt Hoa vào giữa một cái vòng tròn rồi.

Do đó, Chưởng Hỏa Sứ Giả mới vừa bước tới được mấy bước, thì đã nhanh nhẹn dừng chân đứng yên lại, tỏ ra đắn đo, chưa dám hành động vội.

Vì hấn ta tự biết Trúc Lâm Thất Tiên đều là những nhân vật có tuyệt nghệ, chẳng phải như những kẻ tầm thường khác. Do đó, hấn ta bèn quay về phía Liệt Hỏa Tổ Sư cúi mình nói:

- Tổ Sư, phạm nhân đã đào tẩu rồi, xin Tổ Sư xuống lệnh!

Liệt Hỏa Tổ Sư khẽ mở đôi mắt ra, và trong khi lão ta đang định lên tiếng nói gì, thì Thần Bút Sử Tự đã nhanh nhẩu to tiếng cướp lời rằng:

- Liệt Hỏa Tổ Sư, hiện giờ con bé này xem như đã chạy thoát được, vậy với địa vị của ông hiện nay trong võ lâm, chẳng lẽ lại ra tay bắt nó lần thứ hai trước mặt mọi người như thế này hay sao?

Liệt Hỏa Tổ Sư cất giọng bình thản đáp:

- Trúc Lâm Thất Tiên, có phải các ông định ra mặt đỡ đầu cho con bé này chăng?

Thần Bút Sử Tự cười nói:

- Chúng tôi tại sao phải ra mặt đỡ đầu cho nó chứ? Sở dĩ chúng tôi hành động như thế này, chẳng qua là vì muốn bảo vệ thanh danh cho Liệt Hỏa Tổ Sư ông mà thôi. Vậy nếu ông bằng lòng tha cho nó lần này, và về sau nó có bị ông dùng Liệt Hỏa Chưởng đánh chết thành một cục than đen đi nữa, thì cũng hoàn toàn không có dính dấp chi đến chúng ta.

Sử Tự biết cá tính của Liệt Hỏa Tổ Sư, từ trước đến nay lão rất tự cao tự đại, vậy nếu chống báng thẳng với lão ta, thì tất lão ta sẽ vì tự ái mà ra tay đánh nhau ngay, khiến mọi việc càng thêm rắc rối. Do đó, Sử Tự đã dùng một câu nói hết sức khôn khéo, không tự hào và không tự ti, làm cho đối phương phải đuối lý. Chính vì vậy, Liệt Hỏa Tổ Sư cất tiếng cười sâu hiểm đáp rằng:

- Được! Kể như là ông đã khéo nói chuyện lắm! Này, Chuông Hỏa Sứ Giả, các vị Đường chủ hãy mau trở về vị trí cũ!

Chuông Hỏa Sứ Giả và các vị Đường chủ trong phái Hoa Sơn, tuy trên sắc mặt vẫn đang tràn đầy vẻ tức giận, nhưng vì thấy Liệt Hỏa Tổ Sư đã bị đuối lý trước một câu nói khôn khéo, nhưng cũng ngầm chứa sự cười cợt của Sử Tu, nên ra lệnh cho mình trở về, do đó, họ cũng đành tuân theo mệnh lệnh, chứ chẳng còn cách nào khác hơn.

Bởi thế, Chuông Hỏa Sứ Giả và các vị Đường chủ, bèn sử dụng khinh công, phi thân lướt nhẹ nhàng đến vị trí cũ.

Sau đó, hai anh em Đàm Nguyệt Hoa được Trúc Lâm Thất Tiên bảo vệ cùng bước tới bên cạnh một tảng đá xanh to ngồi xuống. Đàm Nguyệt Hoa cười nói:

- Văn bối xin đa tạ về ý định giải vây cho ngày hôm nay của các vị tiền bối!

Người đàn ông to béo trong Trúc Lâm Thất Tiên, tức Lâm Hào cười rằng:

- Con bé kia, người tưởng đâu Liệt Hỏa Tổ Sư là một nhân vật dễ trêu chọc lắm hay sao? Rồi đây, khi người trở xuống Tiên Nhân Phong, e rằng còn sẽ gặp nhiều rắc rối đó!

Đàm Nguyệt Hoa thè lưỡi ra một lượt nói:

- Nếu thế, văn bối xin ở hẳn trên Tiên Nhân Phong này vậy!

Câu nói cũng như thái độ đầy vẻ thơ ngây của Đàm Nguyệt Hoa, đã làm cho số người của Trúc Lâm Thất Tiên đều bật lên cười to vui vẻ. Đồng thời, trong lòng họ cũng không khỏi thâm nghĩ:

“Lời tục bảo tre tàn măng mọc chẳng sai, thật không ai có thể tưởng tượng được là hai đứa bé tuổi trẻ như thế này, mà dám vượt râu hùm của Liệt Hỏa Tổ Sư.”

Giữa lúc mọi người đang cười nói vui vẻ, thì trên đỉnh núi lại xuất hiện thêm một người mình mặt áo đen, và chỉ có một chân duy nhất.

Người một chân ấy, diện mạo vô cùng quái dị, đôi má lõm sâu, đôi mắt nhỏ như hạt đậu chỉ thấy có con ngươi, chứ chẳng hề trông thấy có tròng trắng, làn da đen như mực, trong tay cầm một cây gậy đen huyền.

Nhưng người ấy chẳng hề cầm cây gậy chỏi trên đất để giữ thăng bằng cho mình, mà trái lại chỉ đưa ngang cây gậy cầm gọn trên tay mà thôi.

Hơn nữa có một điều làm cho ai nấy đều không khỏi thâm kinh hãi, ấy là trên đỉnh núi này đang hiện diện một số đông cao thủ, thế mà chẳng hề có ai phát giác được là quái nhân đó đã vượt lên đỉnh núi bằng cách nào cả!

Quái nhân ấy, sau khi đưa mắt lạnh lùng quét nhìn khắp bốn bên, rồi bất thần nhún mạnh đôi chân, nhảy lên cao độ bốn thước mộc, và khi hấn ta rơi xuống đất, là đã lướt tới non một trượng rồi. Cứ thế, quái nhân ấy tiếp tục nhảy đi bảy tám lượt về phía trước và hoàn toàn im lặng chẳng hề nghe một tiếng động khẽ, thân pháp quái dị không tả xiết.

Khi hấn ta nhảy đến sát một gốc cây to, thì bất thần lại nhún mạnh chân vọt lên một lượt, và lần này thì hấn ta đã vọt lên cao đến ba trượng!

Thế là hấn ta đã buông người ngồi gọn trên nhánh cây gié ngang, rồi nhắm nghiền đôi mắt như muốn ngủ, chẳng lên tiếng nói chi với ai cả.

Trong số người hiện diện, đã có người biết quái nhân ấy là ai rồi. Vì lão quái nhân đó, chẳng ai khác hơn là Hắc Thần Quân tại núi Thái Sơn!

Tuy nhiên vì lúc bấy giờ Lữ Đằng Không chưa đến, tức mấu chốt của sự rắc rối vẫn chưa mở màn, nên ai ai cũng làm lơ, không để ý đến lão quái nhân đó làm gì cả.

Ngày hôm đó, mãi cho tới lúc trời đã tối mà vẫn không có một nhân vật nào khác vượt lên đỉnh núi nữa.

Số người hiện diện trên đỉnh núi, kể cả nằm trên nhánh cây, người nằm trên bãi cỏ, hoặc trong lều da để ngủ. Riêng về việc ăn uống thì tự ai nấy lo. Do đó, có người tìm trái cây rừng, hoặc rau rừng để ăn đỡ dạ.

Trong võ lâm những cuộc đại hội quần hùng vẫn thường có luôn. Song chẳng có cuộc họp mặt nào quái dị như cuộc họp mặt trên đỉnh Tiên Nhân Phong ngày hôm nay cả. Vì các nhân vật trong hai phái chính tà cùng kéo đến đây, ngoại trừ đối với người trong môn phái của mình, còn thì họ chẳng hề trò chuyện chi với những người chung quanh cả.

Hiện tượng đó, dường như giữa các môn phái đều đang thù địch với nhau vậy!

Đến sáng ngày hôm sau, lại có một người vượt lên đỉnh núi, người ấy chính là Kim Cô Lâu ở Tây Thiên Mục.

Có một việc rất lạ lùng là khi Kim Cô Lâu vừa đến nơi, và trong khi không ai lên tiếng chào hỏi với hấn ta chi cả, thì Hắc Thần Quân đang ngồi vắt vẻo trên ngọn cây cao bỗng to tiếng gọi:

- Kim huynh!

Kim Cô Lâu bèn lên tiếng đáp lời, và khẽ nhún hai đầu bàn chân, bay thẳng lên ngọn cây cách đây chừng ba bốn trượng, rồi buông mình ngồi sánh vai với Hắc Thần Quân.

Lai lịch của Kim Cô Lâu như thế nào, hầu hết nhân vật trong võ lâm không ai được biết rõ. Thế mà giờ đây, bất thần mọi người trong thấy hấn ta dường như có sự quen biết trước với Hắc Thần Quân, một nhân vật mà từ xưa đến nay, vẫn đi đứng một mình, hơn nữa, xem ra giữa họ dường như rất thân mật với nhau, nên mọi người đều không khỏi hết sức lấy làm lạ.

Ngoài ra, sau đó lại còn một người thứ hai vượt lên đỉnh núi. Người ấy chính là đệ nhị cao thủ của phái Võ Đang, tức Sinh Phong Kiếm Khách Âu Dương Bái.

Sau khi Sinh Phong Kiếm Khách Âu Dương Bái xuất hiện, thì chỉ quay về phía Từ Lưu Bản và số người của Trúc Lâm Thất Tiên chào hỏi qua loa mà thôi, rồi tự bước thẳng đến một phiến đá xanh to ngồi yên xuống, ngửa mặt nhìn lên nền trời cao.

Chẳng mấy chốc sau, ai nấy bỗng lại thấy có hai người đàn bà từ phía dưới vượt lên nghe vun vút. Và khi hai người ấy vừa lên đến đỉnh núi, thì tất cả số người trong Phi Yến Môn đều đứng lên cả.

Thanh Yến Khuu Quân Tố nhanh nhẹn lướt tới nhẹ nhàng như một làn khói, nghênh đón ngay người vừa vượt lên đầu tiên, hạ giọng nói:

- Phụng Cô, tại sao mãi đến giờ này mới tới?

Thì ra người vừa vượt lên đầu tiên là Hỏa Phụng Tiên Cô. Bà ta to tiếng nói:

- Câu chuyện dài dòng lắm!

Tiếp đó, hai người tay nắm tay cùng đưa chân thong thả bước tới khu đất dành riêng cho họ.

Người con gái đi ở phía sau Phụng Cô, không ai khác hơn là Đoan Mộc Hồng.

Lúc ấy Đoan Mộc Hồng đang đưa chân bước theo Khuu Quân Tố và Hỏa Phụng Tiên Cô, nhưng lại quay mặt về phía Trúc Lâm Thất Tiên nheo mắt ra hiệu. Kế đó nàng lại nhìn về phía Từ Lưu Bản thè lưỡi ra một lượt, khiến Đàm Nguyệt Hoa trông thấy, không khỏi bật cười thành tiếng!

Đoan Mộc Hồng nghe tiếng cười bèn nhanh nhẹn quay mặt nhìn về phía ấy, nàng thấy một cô gái xinh đẹp, tuổi cũng suýt soát với mình, nên trong lòng cũng có thiện cảm. Do đó, nàng bèn nhìn thẳng về Đàm Nguyệt Hoa, mỉm cười xã giao. Nhưng cùng lúc đó, nàng bỗng trông thấy phía sau lưng Đàm Nguyệt Hoa lại có một chàng thiếu niên diện mạo tuấn tú,

dáng người nho nhã, mảnh khảnh, thì sắc mặt không khỏi bừng đỏ, vội vàng quay đầu nhìn về phía khác, rồi đưa chân bước thẳng đến khu đất riêng của Phi Yến Môn.

Sau khi Hỏa Phụng Tiên Cô và Đoan Mộc Hồng lên đến đỉnh núi chẳng bao lâu, thì bất thần một cô gái nữa phi thân vượt lên nhanh như gió.

Trong tay của cô gái ấy, có cầm một món binh khí quái dị, bên trên tròn như một cái mâm, đồng thời tại eo lưng lại có quấn một ngọn roi vàng sáng lóng lánh. Và khi vừa dùng chân đứng yên trên đỉnh núi, nàng đã cất giọng mếu máo gọi to rằng:

- Sư phụ!

Hỏa Phụng Tiên Cô vội vàng đứng thẳng người lên, nói:

- Ủa! A Hà, người không có đến Tần Lãnh hay sao?

Thì ra cô gái ấy chính là Hàn Ngọc Hà, ái nữ của Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn. Nàng vừa kêu dứt lời, thì liền nhắm ngay lòng Hỏa Phụng Tiên Cô nhào tới, nói:

- Sư phụ, cha con đã chết rồi, chẳng hay sư phụ có biết không? Ai đã sát hại cha con như thế?

Hỏa Phụng Tiên Cô cất tiếng than dài, nói:

- Hàn đại hiệp đã chết rồi hay sao? Ôi chính ta cũng đã từ trong cái chết mà sống sót đây. Nhưng hiện giờ vẫn khó bề quả quyết ai đã sát hại cha ngươi. Tuy nhiên việc báo thù rồi mình cũng phải tiến hành, song chẳng nên nóng nảy trong nhất thời như vậy!

Hỏa Phụng Tiên Cô vừa nói dứt lời, thì trên sắc mặt của số người hiện diện, đều lộ vẻ kinh ngạc. Vì ai nấy đều không làm sao tưởng tượng được, là có một nhân vật nào lại cùng một lúc đối địch nổi với Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn và Hỏa Phụng Tiên Cô như vậy.

Nhưng giữa lúc ấy lại bất thần lại nghe có một giọng nói lạnh lùng, từ trên ngọn cây vọng xuống rằng:

- Ai đã ra tay sát hại Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn, thì nên tự nhìn nhận đi, chớ giả vờ không biết như thế nữa!

Số người hiện diện đều đưa mắt nhìn về hướng có tiếng nói, và thấy đấy chính là gã Kim Cô Lâu, người đang sánh vai ngồi chung với Hắc Thần Quân, một nhân vật ở Vạn Hốt Cốc trên Thái Sơn.

Qua giọng nói của Kim Cô Lâu, thì tựa hồ hẳn ta là kẻ đã biết được kẻ sát hại Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn. Vậy đáng lý ra Hỏa Phụng Tiên Cô phải lên tiếng cất vấn hẳn ta

ngay mới phải, song đành này thì Hỏa Phụng Tiên Cô chỉ ngửa mặt nhìn lên một lượt, sắc mặt tràn đầy vẻ tức giận, gằn giọng quát to rằng:

- Ông là ai thế?

Kim Cô Lâu bật cười thành tiếng nói:

- Bà chớ nên tìm hiểu tôi là ai làm gì. Vì chắc chắn tôi không phải là kẻ sát hại Hàn Tồn!

Vẻ tức giận trên nét mặt của Hỏa Phụng Tiên Cô xem ra mỗi lúc mỗi dữ dội hơn, mái tóc bạc trên đầu bà ta đều dựng đứng cả lên, không ngớt phất phơ như đang bị gió lùa. Sắc mặt bà ta cũng từ chỗ đỏ gay, lần lần trở thành tái nhợt, và cuối cùng trông như chẳng còn là sắc mặt của người đang tức giận nữa, vì nó đang từ tái nhợt trở thành xám ngắt, y như một xác chết vậy!

Sự thay đổi đột ngột trên sắc mặt của Hỏa Phụng Tiên Cô, đã khiến cho số người hiện diện, đều hết sức kinh ngạc.

Kim Cô Lâu trái lại, cất tiếng cười to, ha hả nói:

- Nay tiểu cô nương, cô hãy nghe theo số mệnh vậy. Trong lúc sinh tiền, lệnh tôn tuy là một người đáng bậc anh hùng hào kiệt, nhưng vì giao du không rộng rãi, nên giờ đây lệnh tôn đã chết rồi, thử hỏi cô nương còn định dùng sức mình, để mưu đồ chuyện báo thù hay sao? Tốt nhất cô nương nên ngoan ngoãn trở xuống núi là hơn!

- o O o -